కథా నిలయం
1371
శ్రీకాకుళం

నివురు

రోడ్డుపైన వర్షం చినుకులు. ఒక్కో చినుక్కీ బురద తుళ్ళి పడుతోంది. నల్లని లేసు పట్టీలున్న చెప్పులు వేసుకున్న తెల్లని కాళ్ళు... సరిగ్గా నాలుగు అడుగులు వేసి మాయమై పోయాయి కుమారి కళ్ళ ముందు. బురద చినుకులు పడకుండా కాస్త పైకెత్తి పట్టుకున్న జరీ అంచు పచ్చని పట్టు పరికిణీ... ఎర్రని పావడా చివర్లు ఘమక్ మంటూ మాయమై పోయాయి. లేచి ఆ నడిచి వెళ్ళిపోయిన అమ్మాయి ఎలా ఉందో చూడాలనిపించింది కుమారికి. లేవాలంటే బద్ధకం వేసింది. వర్షం పడుతూనే ఉంది బురద చిందిస్తూ. రోడ్డు నిర్లక్ష్యంగా ఏం పట్టనట్లు అలాగే పడివుంది. రోడ్డు దిగువుగా ఉన్న గుడిసెలోంచి, కుమారి పడుకున్న మంచం మీద నుంచి, రోడ్డు మీద నడుస్తున్న ఎన్నో జతల కాళ్ళు, పాంట్లు, లుంగీలు, చెప్పులు, బూట్లు, కారు చక్రాలు, రిషా టైర్లు... మురికి... మురికి... జీవితమే పెద్ద మురికి ఊబి. కుమారి నిట్టూర్చింది. ఎన్నెన్నో నడిచి వెళ్లిన పాదాలు.... ఇప్పుడీ వర్షం కడిగేసినట్లుగా ఏ గుర్తులూ వదలని, ఏ జాడలూ మిగల్చని పాదాలు... నిముషాలు గంటల్లా అనిపించే రాత్రులు

ఎప్పటికో... ఎంతసేపో గడిచాక... తెల్లారే రాత్రుల తర్వాత వచ్చే బద్ధకపు పగళ్ళు... కుమారి పడుకొని చూస్తూనే ఉంది.

విరిగిపడిన గోడ పట్టుకొని, దిగేందుకు మెట్లులాగా వేసిన రాళ్ళ మీద బురదలో జారిపోకుండా జాగ్రత్తగా కిందికి దిగుతున్న రెండు కాళ్ళు... లావుపాటి మొరటు పాదాలు... కాస్త పైకి వెండి పట్టీలు... ఆకుపచ్చ చీరె, పూసల గొలుసు, మోచేతులు దిగిన జాకెట్టు... నోట్లో తాంబూలం, బండముక్కు, నల్లటి కాటుక కళ్ళు, నున్నగా దువ్విన తల... వర్షపు తుంపర్లలో తడుస్తూ రాజ్యం...

''కుమారీ... సినిమాకు వస్తావే...''

మంచం మీద దొర్లుతూ ''అబ్బ... రాను'' బద్ధకంగా అంది కుమారి.

''అబ్బ... రా... పోదారి... ఆడు అప్పిగాడు. పోరు పెడుతూ ఉన్నాడు. వర్షానికి స్టూడెంటు కుర్రాళ్ళు... గుంపులుగానంట. పొద్దుటాల నుంచి బంద్ కాబట్టి కాలేజి సెలవలంట... ఆలు నిండా ఆళ్ళే... ఎళ్ళమని టిక్కెట్లు దెచ్చినాడే...''

కుమారి తిట్టుకుంటూ లేచింది.

''ఈః అప్పిగాడు కూలిపడ... ఈఁడెంత ఆశాపాత్రుడో... రాత్రి ముగ్గురు పాసింజర్లు... తెల్లార్లూ ఆడు గుమ్మంకాడే వచ్చాడు. సూశావా పొద్దుట్నే తయారైనాడు...''

ఏదో చెప్పబోయి ఆగిపోయింది రాజ్యం.

అప్పారావు కుంటికాలు ఎగదేసుకొంటూ టీఫ్లాస్కు తీసుకొచ్చాడు. పల్చటి తెల్ల చొక్కా... వాన నీటికి వంటికి అతుక్కుపోయింది.

''ఏందే ఎల్లట్లేదా... టికెట్లు దెచ్చినా...''

రెండు టిక్కెట్లు కుమారి చేతిలో పెట్టాడు అప్పారావు.

''రాజ్యం నీకాడ ఉన్నాయిగా...''

రాజ్యం తలూపింది.

★ ★ ★

సినిమా హాలు అంతా చిత్తడిగా ఉంది. చిన్నచిన్న నీలం పూవులున్న తెల్ల చీరె కట్టుకొని, మాచింగ్ జాకెట్టు . చేతికి వాచీ . నీలం రిబ్బన్ ముడేసిన పోనీ కట్టుకొని వర్షంలో విలాసంగా, నిలబడి ఉంది కుమారి. చుట్టూ చల్లని గాలి వీస్తున్నా, చిరుచలిగా ఉన్నా... వళ్ళు ఆవిర్లు

వస్తున్నట్లుగా ఉంది కుమారికి. తొడల దగ్గర నుంచి లోపలికి దురద పెట్టేస్తోంది. కాసేపు నటన చాలించి సిగ్గు వదిలేసి బరబరా గోక్కోవాలని ఉంది కుమారికి. లోలోపల భగ్గుమని లేస్తున్న మంటని నీళ్ళతో కడుక్కుంటూ వుండిపోవాలని వుంది. ఇదేం జబ్బమ్మా... ఇలా పట్టుకొందీ...

పక్కనే స్కూటర్ ఆగింది.

కుమారి పెదవుల మీదకు సన్నటి నవ్వు వచ్చేసింది. ప్రొఫెషనల్ స్మైల్. తన సన్నని నడుము చుట్టూ, ఎత్తయిన రొమ్ము చుట్టూ, వర్షంలో తడుస్తున్న తన శరీరం చుట్టూ తిరుగుతున్న అతని చూపులను క్షణంలో పసిగట్టింది కుమారి. 'చేప పడింది'

''ఏందీ టిక్కెట్లు దొరకలేదా?'' స్కూటర్ మీద నుంచి దిగుతూ అన్నాడతను.

అబ్బో పై షోకేగానీ... నోరు తెరిస్తే అయ్య బండారం... అనుకొంది నవ్వుకొంటూ.

''ఫ్రెండ్స్ వస్తానంటే బుక్ చేయించా... ఆమె రాలేదు... చూస్తున్నా...''

''పోనీ నాకు ఇచ్చేత్తా రేటీ...!''

కుమారి తటపటాయిస్తున్నట్లు చూసింది. అతని పల్లెటూరి తరహా దుస్తులు, జేబులోంచి కనిపించే నోట్లు...

''సరే రెండూ తీసుకోండి''

''అయ్యో మీరు...''

''ఇంక నేనేం వెళ్తాను లెండి...''

''సర్దాగా రండి... కాసేపు కూకుని పోదురుగాని''

కుమారి నవ్వేసింది.

సినిమా హాల్లో ఇంకో అంతర్నాటకం. కుమారికి ఉన్నట్లుండి లెక్చరర్ తండ్రి, కలెక్టరాఫీసు క్లర్కు తల్లి... బిజీ బతుకు... కబుర్లలోనే ఆవిష్కరణ అయింది. పైగాతల్లీదండ్రీ ఏదో ఊరు వెళ్ళిపోవటం, తను ఒక్కత్తే ఇంట్లో బోర్‌గా ఉండిపోవటం అతనికీ బోలెడంత నచ్చింది. ఇన్ని కబుర్ల తర్వాత, స్కూటర్ కుమారితో మూడు నక్షత్రాల హోటల్‌వైపు విజయవంతంగా బయలుదేరింది. కుమారికి తొడల మధ్య ఆవిర్లు, దురదలు... పళ్ళు కొరుక్కుంటూ 'పోనీ వెధవని...' అనుకొంది కుమారి. వర్షం కురుస్తూనే ఉంది. వర్షం చినుక్కి చింది పడుతూ లేస్తూ బురద. చుట్టూ బురద. తెల్లారుతూ ఉండగా... ఆ రోడ్డు మీద నడిచి, గట్టు దిగి,

గుడిసెలో అడుగుపెట్టిన కుమారి కాళ్ళు మట్టూ బురదే...

★ ★ ★

''కుమారీ... వుసే కుమారీ... ఇట్టారావే... ఈఁళ్ళెవుళ్ళో సూడే...'' పక్షవాతంతో కాలు పడిపోయిన సొట్టశాంత అరుస్తోంది. వైరుతో అల్లుతున్న కుర్చీని ఆధారంగా చేసుకొని లేచి నిలబడి కుమారి గుడిసె ముందుకి వచ్చింది.

రోడ్డు పక్కని కాలువ వడ్డుని, పల్లంలోకి దిగువుగా... ఒకదాని కింద ఒకటిగా వేసిన గుడిసెలవి. ఎదురుగ్గా రోడ్డు, దిగువుగా కాలువ... గట్టు పొడవునా అడ్డదిడ్డంగా ఇళ్ళు. ఆ గుడిసెల్లోకి రావాలంటే రోడ్డు పొడవునా కట్టిన ఎత్తయిన గోడకి అక్కడక్కడ వేసిన కంతల్లోంచి దూరి రావాలి. అక్కడక్కడ రెండు గోడల వెడల్పున వదదోస్తే ఏర్పడిన దారిలోంచి దిగి రావాలి. అల్లా గోడ దర్వాజ ఏర్పడ్డ ప్రతిచోట మగాళ్ళ కాపలా. లోపలికి ఎవడైనా రావాలంటే వాళ్ళ ప్రశ్నలకీ, వాళ్ళ బలానికి సమాధానం చెప్పి రావాల్సిందే. వృత్తిలో ఉన్న ఆడవాళ్ళుండే ఆ యమకూపానికి కాపలా భటుల్లా వాళ్ళు మీద బతికే దలారుల గుంపులు వచ్చిన వాళ్ళతో ఘర్షణ పడుతున్నారు.

కుమారి రోడ్డు గోడ దగ్గరకు వచ్చింది.

''ఏంది తాతా...'' అంది ఫకీరయ్యను.

''ఈఁళ్ళేవో... లోపల ఆడాళ్ళకి సినేమా సూపిత్తారంటనే. మాకొద్దు పొమ్మంటుంటే ఇనరేందీ....'' ఆశ్చర్యపడ్డాడు ఫకీరయ్య. వచ్చిన వాళ్ళలో తెల్లషర్టు నల్ల పేంటులో టక్ చేసుకొన్న అతను ముందుకి వచ్చాడు. ''చూడండమ్మా... మేం సత్యసదన్ సేవా నిలయం నుంచి వచ్చాం. ఇక్కడ హెల్త్ అవేర్‌నెస్ కాంప్ పెట్టాలనుకొన్నాం. రేప్పొద్దున ఫుడ్ అండ్ న్యూట్రిషన్ క్లాసులు వినేందుకు వచ్చే వాళ్ళకి **30** రూపాయలు ఇస్తాం''

''మేం సూత్తానికి మీరు డబ్బులెందుకు ఇస్తారు...'' సొట్ట శాంతకి అనుమానం వచ్చింది.

తెల్లచొక్కా అతను పక్కనున్న ఇంకో అతని వైపు నిస్సహాయంగా చూశాడు. అతను ముందుకు వచ్చాడు.

''చూడమ్మా మేం మురికివాడల ప్రజల సంక్షేమం, ఆరోగ్యం గురించి ప్రచార కార్యక్రమం కోసం వచ్చాం. ఇవన్నీ మీకు తెలియజెప్పటం, మా ఆర్గనైజేషన్ ప్రోగ్రామ్‌లో ఒక భాగం. ఇందుకుగాను మా సంస్థ కొంత డబ్బు ఖర్చు చేస్తుంది. మీరు సాయంత్రం ఓ పదిమంది ఎక్కడైనా వీలుగా కలిసి కూర్చునే చోటు చూడండి. మా డాక్టరుగారు వస్తారు. జబ్బులుంటే పరీక్షలు చేసి మందులు ఇస్తారు. మీరు ఇష్టమయితే మా సంస్థ ఆస్పత్రిలో వైద్యం

చేయించుకోవచ్చు. మంచి ఆహారం ఎల్లా తయారుచేసుకోవాలో, తక్కువ ఖర్చుతో శక్తినిచ్చే పదార్థాలు ఎలా వండాలో, మా ప్రోగ్రామ్ ఆఫీసర్‌గారు చెప్తారు. జస్ట్ మీరు కోఆపరేట్ చేయండి. మీరు నేర్చుకోండి. మీ ఆరోగ్యం కాపాడుకోండి. మనిషి పరిపూర్ణమైన జీవితం గడపాలి. ఇలాటి వృత్తిలో రోగాల బారిన పడి అర్థాంతరపు చావులు చచ్చిపోకూడదు...''

అంత ఆవేశంతో చెప్పేక, కళ్ళనీళ్ళు వచ్చాయతనికి.

నిర్మలంగా ఉన్న అతని కళ్ళనీ, అభిమానంతో పలికిన అతని గొంతునీ నిశ్శబ్దంగా పరికించింది కుమారి. ఎడారిలో వర్షం చినుకులు పడ్డట్టుగా ఉందామెకు. ఆమెను చూసి కళ్ళెగరేయకుండా, వంకరగా నవ్వకుండా అమ్మా అని పిలిచింది అతనొక్కడే. పది రోజుల క్రితం యమ బాధపడి పోగొట్టుకున్న కడుపు గుర్తొచ్చింది.

''ఏందే అప్పుడే కాలుచేయీ ఆకారం ఏర్పడిందే కుమారి నీ బిడ్డకీ'' అని సొట్ట శాంత చెపితే కుమారి కళ్ళు తడిసాయి.

'తనను అమ్మా అని పిలిచే ఇల్లాంటి కొడుకుంటే...' పరుపు కుడుతున్న మస్తానయ్య వైపు చూసింది కుమారి. పోస్లే అన్నట్లు తలెగరేశాడతను.

''ఆడ సివర పడిపోయిన గోడ దగ్గర నుంచి లోపలకి రండి బాబూ... అక్కడ ఇశాలంగా ఉంది సోటు. మస్తానమ్మ ఇంటికాడ... సౌకర్యంగా ఉంది. ఆడయితే దిగువన పది కుటుంబాలున్నాయి...''

తెల్లచొక్కా అబ్బాయి తల ఊపాడు. అతను అన్నింటికీ ఒప్పుకోవటం చాలా నచ్చింది. రెండు చేతులు జోడించి నమస్కారం చేసింది కుమారి.

''ఓకే రేపే క్యాంప్. పది గంటలకల్లా వస్తే చాలు. అల్లా చివర ఇల్లేనన్నారు గదా డాక్టర్‌గారు అక్కడికే వస్తారు...''

కుమారి కాళ్ళ మధ్య నెప్పని వేడి... భరించలేని దురద...

'డాక్టరమ్మతో అంతా చెప్పుకొంటా' మనసుకేదో ధైర్యం వచ్చింది.

''నిజమే... ప్రపంచం నిండా దుర్మార్గులే ఉంటే... లోకం ఇట్లా గుంటుందా... ఉప్పెన ముంచెయ్యదూ... ఇల్లాంటోళ్ళు ఉండమట్టే...'' సొట్ట శాంత స్వగతం పలుకుతోంది.

★ ★ ★

కుమారి మనస్సంతా ఉద్వేగంతో పొంగుతున్నట్లుగా ఉంది. డాక్టరమ్మ తీరికగా కుమారితో మాట్లాడింది. ఆ అమ్మాయికి ఏం జబ్బు అంటుకుందో, అదెలా వచ్చిందో,

ఇప్పుడెలాంటి మందులు తీసుకోవాలో, ముందుగా ఈ వృత్తి నుంచి ఎంత తొందరగా బయటపడాలో వివరంగా చెప్పింది. ఈ వృత్తి చేసేవాళ్ళు జబ్బుల వల్ల ఎంత త్వరగా చచ్చిపోతారో చెప్పింది. ఆమె మాటతీరు. ఆమె చూపిన దయ... కుమారి జీవితంలో మొదటిసారిగా అంత సానుభూతిని పొందింది. ఈ రోడ్డు పక్క గుడిసెలు, దిగువన పారే మురికి కాలువ... మట్టు బురద, తమ బతుకు, తినే తిండి కోసం, బట్టకోసం, పూసల గొలుసు కోసం, గిల్టు నగల కోసం, తమని తాము కరిగించుకుంటున్న వైనం, డాక్టరమ్మ చెబితేనే అర్థం అయింది. ఈ వృత్తి, ఈ వృత్తి చుట్టూ బాధలు, వృత్తి మీద ఆధారపడ్డ అప్పిగాడి వంటి బ్రోకర్లు. ఈ వృత్తిని తమ స్వలాభం కోసం బతికించి ఉంచే దళారీలు... తమ శరీరాలపైన లక్షలార్జించే మూడు నక్షత్రాల హోటళ్ళు... బ్రోకర్లు, పాసింజర్లు, మానవమృగాలు. కుమారి మనసు కరిగి కళ్ళలోంచి ప్రవహించింది. వృత్తిలో ఉండే అన్యాయం, జబ్బుల పాలై పోతున్న ఆడవాళ్ల జీవితాలు, వాళ్ళ దయనీయమైన చివరి రోజులు, *30* ఏళ్ళకే ముగిసిపోయిన వాళ్ళ యవ్వనపు దినాలు... రోడ్డు పక్కన కుళ్ళిపోతూ చావుకు సిద్ధమౌతున్న తనకు తెలిసిన పెద్దవాళ్ళు. అంతా కుమారి కళ్ళ ముందు సినిమా రీళ్ళులాగా తిరిగాయి. తెల్లని నీరెండ మీద రాత్రి నల్లని చీర పరచిన సంగతి కూడా గమనించలేనంత మైకంలో ఉంది కుమారి. నల్లని మబ్బుల మధ్య తళుక్కుమని మెరుపులు మెరుస్తున్నాయి. నల్ల ప్యాంటు తెల్లచొక్కా కుర్రాడు రెండు గుడిసెలకు కలిసి తెల్ల కర్టెను వేలాడదీశాడు. సినిమా మొదలైంది. అందమైన పచ్చని తోటలో ఎర్రెర్రని పూవులు, మంచి పళ్ళు... పారే నదులు, గాలికి స్వేచ్ఛగా ఊగే చెట్ల కొమ్మలు, దట్టమైన అడవులు, నీడల్లో కాలిబాటలు, చల్లని చెరువులు, గుండ్రంగా అరిగిన తెల్లతెల్లని రాళ్ళు, మెత్తటి ఇసుక చలువ పందిళ్ళ వంటి ఇళ్ళు... పొందికైన ఆ ఇళ్ళల్లో కుదురైన చిన్న సంసారాలు... చిన్న చిన్న పాపాయిలు... వాళ్ళ బోసినవ్వులు... ఇక్కడి నుంచి, ఎత్తయిన ఇళ్ళ మీద నుంచి ఊరి బయటకు చేరుతున్న మురుగు కాలువలు, తీరైన దారిలేని బుల్లి బుల్లి గుడిసెలు. బానపొట్టలతో ఏడ్చే పాపాయిలు, కూలి పనిచేసేవాళ్ళు, రిక్షా కార్మికులు వాళ్లందరి మధ్య... రాత్రివేళ స్తంభాల చాటున నిలబడ్డ తెల్లచీరెల, మల్లెపూవుల పొడరు పూతల శవాలు.

కుమారి కళ్ళలోంచి నెత్తురు ముక్కలు రాలిపడుతున్నాయి. ఈ జీవితం వద్దుగాక వద్దు. ఈ జబ్బుల జీవితం. ఈ పోలీసు కేసుల జీవితం. ఈ వళ్ళమ్ముకునే జీవితం... పదిమందికి కొంగు పరిచే ఈ బతుకు వద్దే వద్దు...

కుమారి ఉలిక్కిపడింది.

ఒక స్పర్శ... అలవాటైన కోరిక స్పర్శ... రోజుకి పదిసార్లు గొంగళి పురుగులా తన వంటి మీద పాకే కాంక్ష తాలూకు స్పర్శ – ఒక మగ పురుగు వాసన...

కుమారి బిత్తరపోయింది. ఆ స్పర్శ నెత్తి మీద నుంచి, జుత్తు నిమురుస్తూ, వెన్ను నిమురుస్తూ, మెడ చుట్టూ రాస్తూ, కాస్త కిందికి దిగి రొమ్ములను తడుముతూ...

ఇక్కడెవరు?

కుమారి ఆశ్చర్యంగా తల పక్కకి తిప్పింది. తెల్ల చొక్కా అబ్బాయి. తన గుండెల్లోంచి అమ్మదనాన్ని తట్టి లేపిన, జాలిజాలి చూపుల బాబు. ఇలాటి దయగల కొడుకు వుంటే... అమ్మ వేదన... అమ్మ మనసు కనిపెట్టగలిగిన ఇలాటి ఒక్క కొడుకుంటే, ఈ నరకాన్నీ నవ్వుతూ దాటనా అనిపించి తన గుండెని పాలతో పొంగించిన ఆ లేత కుర్రాడు...

ఆవు...

కుమారి వెర్రికేక పెట్టింది.

సినిమా ఆగింది లైటు వెలిగింది. కుమారి గజగజ వణికిపోతోంది. రెండు కాళ్ళ మధ్య నుంచి, భగ్గున మంట లేచింది.

''ఏందే పాపా... ఏందే సెల్లా... కుమారీ... ఏందే అమ్మా'' చీకట్లో పది గొంతులు కంగారుగా అడుగుతున్నాయి.

రంగు రంగుల కలల్లోంచి బయటపడి, ఇంకా బయటకు రాలేని ఆరాటంతో కుమారి వణికిపోతోంది.

ప్రొజెక్టర్‌ని కాలితో ఒక తన్ను తన్నింది కుమారి. అందరి మధ్య తెల్లచొక్కా కుర్రాడు తలవంచి నిలబడ్డాడు. ఉన్నట్లుండి ధైర్యం వచ్చినట్లుంది.

''ఏ వెందుకూ... ఇది నీకు కొత్తా. ఏంటీ... ఏంటీ పేద్ద అరుస్తున్నావ్''

పట్టలేని ఆవేశంతో అతని చెంప ఫెళ్ళున మోగించింది కుమారి.

''ఒక్క నిముషంలో ఇక్కడి నించి పోకపోతే, నా చేతిలో చస్తావ్''

అతని వైపు అసహ్యంగా చూసింది. సందడి లోంచి అప్పారావు నవ్వు తెచ్చుకొంటూ లేచాడు. ''పోనియ్యే కుమారీ... ఆ బాబుకి సరసాలాడ బుద్దేసిందేమో...''

పట్టరాని కోపంతో అప్పారావుని ఒక్క తోపు తోసింది కుమారి. అప్పారావు ఒక్క వూపుకి వెళ్ళి తెర చించుకుంటూ అవతల పడిపోయాడు. కుమారి చుట్టూ చూసింది నిస్సహాయంగా. ఎక్కడో గొంతులోంచి, కడుపులోంచి పెగుల్చుకుంటూ వచ్చిందో ఆర్తనాదం... ఒక్క విసురులో నాలుగు అంగల్లో గుడిసెలో పడింది. ఎదురుగా నిలువుటద్దం... అద్దం ముందు

పవుడర్లు... సెంట్లు, మల్లెపూలు. రాత్రి వేషం కోసం అప్పారావు అన్నీ సిద్ధంగా ఉంచాడు.

''అప్పిగా...''

అతను వచ్చేలోగానే ఇంకో కేక పెట్టింది కుమారి. అప్పారావు వచ్చాడు. ''రేతిరికి పదిమందికి తగ్గకుండా పాసింజర్లు రావాల. కళ్ళు మూసేవో నా సేతిలో సచ్చేవే . నే ముప్పయ్యేళ్ళకే వస్తానని డాక్టరమ్మ చెప్పిందిగా, ఇదిగోనే సచ్చేలోగా ఈ ఊర్లో నాకొడుకులందరికీ నా జబ్బు అంటాల...''

★

ఆదివారం వార్త

28.9.1997